

DRUHÁ KAPITOLA

Na chodníku sa Eleanor pustila do práce. Povrazom od pána Penryho sa snažila aspoň provizórne a čo najbezpečnejšie priviazať nákupný košík k riadidlám bicykla.

Keď všetko náležite v rámci svojich možností zreparovala, zhlboka si vzdychla a zamierila s bicyklom na dláždenú ulicu.

Vtom spoza chrbta začula nezameniteľný hrkot mliečnych fliaš, čo o seba narážali v drevených debničkách. Vystrela sa, a keď sa obzrela, pod šticou ryšavohnedých kučier zbadala pár žiarivých orieškovohnedých očí.

„Dobré ráno, lady Swiftová. Aký dnes máme nečakane pekný deň.“

Eleanor sa usmiala. „Dobrý deň, pán Stanley. Máte pravdu.“

„Takmer ste trafili, mylady. Som Stanley, ale priezviskom Wilkes, k vašim službám.“

„Prepáčte, stretli sme sa len raz pri zadných dverách v Henley Hall, a ja mám strašne zlú pamäť na mená.“

„To nič, mylady. Aj tak ma tu takmer všetci volajú Milky.“ Uškrnul sa, narovnal si golier na modrobielom kabátci a naklonený k nej šepol: „Nie je to ktovieako vtipná prezývka, ale čo človek môže chcieť od malej dediny.“

Eleanor sa ho, tiež šeptom, spýtala: „Vy asi nie ste rodák z Little Buckfordu, však?“

„Ja? Dokonca som sa ani nenarodil v buckinghamshirskom okrese!“

Eleanor sa naoko vystrašene nadýchla. „Nebojíte sa, že na sviatok Lammas Eve, v temný predvečer oslavy žatvy a čerstvo upečeného chleba, vás rozzúrený dav mávajúci vidlami upáli na hranici?“

Stanley sa hlasno zarehlil. „Tým si lámam hlavu každého prvého augusta, no zatiaľ, aj keď nie som tunajší, sa mi podarilo prežiť bez úhony zasa ďalší rok. Zato keď sa koná ohňostroj, treba byť v každom prípade ostražitý. Preto piateho novembra podvečer nikdy nezabudnem zamknúť dvere.“

Eleanor sa páčilo jeho prirodzene šarmantné správanie. „To je hlúpa tradícia! Ja som sem tiež prišla ako votrelec a vidíte, domáci z Little Buckfordu nás oboch prijali s otvorenou náručou, všakže?“

„Veru áno, mylady.“

Vtom okolo nich prechádzali dve dámy so sprisahanecky sklonenými hlavami. Eleanor však zachytila, čo si vraveli.

„Len si predstavte, že teraz, keď je ten chudák starý Aris po smrti, musia byť čoskoro nové voľby. Koho budeme voliť?“

„Čo tým chcete povedať? Predsa viete rovnako dobre ako ja, že ak vôbec pôjdete voliť, tak dáte hlas tomu, komu váš manžel. A to isté urobím aj ja. Ale nie to som chcela. Počula som, vraj tá Arisova smrť nebola celkom prirodzená, ak viete, čo tým myslím...“

Viac z ich rozhovoru Eleanor nezačula. Potriasla hlavou. *Kľebety!* Síce im bola naklonená, no zároveň si chcela udržať odstup, aby sa znova nezamiešala do nejakého prípadu vraždy. Natiahla ruku a sledovala, ako jej na dlani pristálo pár dažďových kvapiek.

„Predpokladám, pán Wilkes, že teraz, keď už máme za sebou spaľujúce leto, toto počasie vám viac vyhovuje. Myslím, pokiaľ ide o dodávky mlieka.“

Stanley prikývol. „To určite. Mám menej starostí, aby neskyslo. A pochopiteľne ani moji zákazníci už nemajú toľko problémov s vtákmi.“

Eleanor vyrastala v divokejšej, väčšmi nebezpečnej časti sveta, kde ju väčšina tamojšej zveri vnímala ako svoju potravu, takže jej mliekarova poznámka pripadala trocha zvláštna. „S vtákmi?“

Stanley mu šibalsky zažiarili oči. „Naozaj to nemôžem mať tým malým sopľošom za zlé. Lepenkové vrchnáky s obrázkami na fľašiach, hovoria im *čiapocky*, chránia mlieko pred vtákmi. Ibaže dec-ká ich zbierajú. Prikradnú sa a strhnú ich. A vtáky majú hostinu. Hlavnými vinníkmi sú sýkorky modré, tie sa idú za smotanou zblázniť.“

„Vôbec som netušila, s akými zvláštnosťami prírody musíte zá-pasiť, pán Wilkes.“

„Ako sa vraví, mylady, vždy sa niečo pritrafí,“ odvetil mliekar a zaškúľil na prívies. „Viem, mylady, že to možno odo mňa vyznie nevhodne, ale máte riadny nákup a budete ho musieť teperiť hore kopcom. Dovoľte, aby som sa zahral na džentlmena a pomohol vám?“

„Pánabeka, to je od vás milé, ale viem sa o seba postarať aj sama. Naozaj.“

„Počul som, mylady.“

Jeho slová Eleanor prekvapili, no sprevádzal ich dobrosrdečný úsmev a ten sa zrkadlil aj v jeho žiarivých očiach. Milky stíšil hlas a pokračoval: „Ak si to necháte pre seba, poviem vám tajomstvo. Asi o štyridsať minút mám rande s vašou skvelou pani Buttersovou na zadnom schodisku v Henley Hall. Verili by ste, že vaša gazdiná mi vo fľaši od mlieka nechala zaľúbený listok?“

Eleanor očividne premožla zvedavosť. „Nevravte, to vážne? Čo vám napísala?“

Stanley sa k nej naklonil. „Šesť fliaš mlieka a veľký téglík smotany.“

Eleanor sa zasmiala. „Aká nehanebnosť! Musím si s pani Buttersovou pohovoriť. A viete, že pokiaľ ide o tú vašu láskavú ponuku, tak vám za ňu budem naozaj vďačná. Urobila som riadny

nákup, viac než som čakala a... ale nebudem vás unúvať podrobnosťami.“

„Idem na to. Odsuniem nabok prázdne debny, naložím váš príves aj nákup a všetko tiptop dopravím k puntičkárskej pani Buttersovej. Čo vy na to, mylady? Nájde sa tam miesto aj pre vás a bicykel, keby ste chceli.“

„Stačí, ak odveziete ten príves, vďaka. Potrebujem si trochu prevetrať hlavu, aby som prišla na iné myšlienky.“

Eleanor kývla mliekarovi na rozlúčku a bez záťaže sa vydala na cestu rozhodnutá, že do Henley Hall dorazí ako prvá, a u pani Buttersovej nechá Milkymu darček ako poďakovanie za jeho láskavé gesto.

V duchu si položila otázku, či by nemala dať rukou nejaké znamenie, keď vyrazila na cestu. Vláda práve vydala príkaz, že všetci šóféri majú povinnosť signalizovať rukou, a usúdila, že nepotrvá dlho a bude to platiť aj pre cyklistov. *Úprimne, Ellie, keď politici začnú schvaľovať zákony, raz nevedia, kedy prestať!*

V pravidelnom rytme zaberala nohami a čoskoro sa ocitla na konci ulice. Tam zabočila doprava na cestu, čo viedla pozdĺž obecných pozemkov. Medzi bukovým stromoradiím – buky boli v grófstve najobľúbenejšími stromami – sa vynímal zelený pás kríkov, čo už hýril jesennými žltými, zlatými a bronzovými odtieňmi. Od rybníka k nej doľahlo zakvákane, tak sa obzrela. Všimla si povädnuté trstie, čo v letných mesiacoch hrdo odolávalo horúčavám a jeho zamatové šúľky vyzerali tak sviežo a lákavo. Teraz ovisnuté trsy pôsobili bezútešným dojmom. Očividne sa menili ročné obdobia. Tento rok sa leto skončilo.

Vtom si spomenula na rozhovor, čo začula v obchode. „Podľa mňa mu sotva ťahalo na štyridsiatku.“ Cítila, ako jej mráz prešiel po chrbte, a riadidlá sa jej v rukách zatriasli. Špeciálne dnes si povedala, že nebude myslieť na smrť ani na to, ako plynie čas.